.

č. j. 6 Azs 370/2004 - 47

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelů: a) S. K.**, **b) nezl. A. M.**, zastoupen zákonnou zástupkyní stěžovatelkou a), oba zastoupeni Jitkou Stanoevovou, advokátkou, se sídlem Chládkova 3, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 618/2003 - 23 ze dne 24. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 19. 3. 2003, č. j. OAM - 10182/VL - 16 - C10 - 2001, nebyl stěžovatelům udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatelka S. K. neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, která by správní orgán vedla k závěru, že byla ve vlasti pronásledována nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně stanovených zákonem o azylu pro udělení azylu. Podle správního orgánu měla stěžovatelka možnost snažit se svoji situaci ve vlasti řešit tím, že by se obrátila na policii, nebo další státní orgány, případně nevládní organizace zabývající se dodržováním lidských práv nebo na úřad ombudsmana jakožto ochránce lidských práv, pokud se cítila ve svých právech ohrožena. Těchto možností se však nepokusila využít ona ani její manžel, který se podle jejího sdělení stal korunním svědkem

události, jež měla zapříčinit odchod stěžovatelů z Arménie. Žalovaný dále vyšel z toho, že žádost o azyl byla stěžovatelkou podána proto, aby se vyhnula správnímu vyhoštění kvůli končícímu povolení k pobytu na území České republiky. Správní orgán proto dospěl k závěru, že jednání stěžovatelky nebylo vedeno snahou požádat státní orgány o ochranu před chováním soukromých osob nebo státních orgánů v zemi jejich státní příslušnosti. Lze totiž logicky předpokládat, že osoba, která utíká z důvodu pronásledování, by se již od počátku snažila svou situaci vyřešit. Stěžovatelka po příletu do České republiky tak neučinila a do azylového řízení vstoupila až v den, kdy jí končilo vízové povolení k pobytu. Podle názoru žalovaného je její jednání účelové a v rozporu s podstatou institutu azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, stejně jako její nezletilé dítě A. M., resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na obsah správního spisu žalovaného.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 36 Az 618/2003 - 23 ze dne 24. 6. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí se krajský soud podrobně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatelů, které neshledal důvodnými.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podali stěžovatelé dne 21. 7. 2004 kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelé podali kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro nezákonnost vydaného rozsudku spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že se nezabýval tím, že postavení stěžovatelky S. K., kdy byl byť nedobrovolně její manžel svědkem vraždy člena opoziční strany ochrankou prezidenta, následné uveřejnění jejich příběhu v novinách a vyhrožování osobami, které měly napojení na prezidenta, je nutno hodnotit v návaznosti na § 12 písm. a) zákona o azylu. Vyhrožování ze strany osob z okruhu ochranky prezidenta po té, kdy byl manžel stěžovatelky svědkem vraždy člena opoziční strany, nelze posuzovat pouze jako subjektivní obavy stěžovatelky o její život a život nezletilého stěžovatele bez politického podtextu a lze je hodnotit tak, že se jedná o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Podle stěžovatelů žalovaný postupoval v rozporu s § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán se blíže nezabýval překážkami vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a pouze poukázal na důvody vedoucí k neudělení azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelé jsou zastoupení advokátem.

.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost se opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady řízení či vady v právním úsudku, jíž se soud podle stěžovatele dopustil. V případě uplatnění důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelé pouze ocitovali příslušné ustanovení zákona, aniž by blíže konkretizovali, v čem správní orgán pochybil při zjišťování skutečného stavu věci. Za tohoto stavu věci nemohl Nejvyšší správní soud posuzovat, zda v průběhu správního řízení došlo k takovým vadám řízení, které má na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitka stěžovatelů, že se žalovaný blíže nezabýval překážkami vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu není důvodná, neboť z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že touto otázkou se žalovaný zabýval a dospěl k závěru, že stěžovatelé nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Ve shodě s krajským soudem má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný o žádosti stěžovatelů na udělení azylu rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci. Lze rovněž souhlasit s tím, že závěr rozhodnutí žalovaného o tom, proč stěžovateli uváděné důvody nezakládají nárok na udělení azylu, pak správní orgán na základě zjištěného skutečného stavu věci v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil. Rovněž krajský soud se otázkou udělení azylu stěžovatelům podle § 12 zákona o azylu podrobně zabýval a dospěl k závěru, s nímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, že důvody pro které byla stěžovatelka S. K. vystavena výhružkám, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu a ochranu formou azylu jí poskytnout, stejně jako jejímu synovi, nelze.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovateli neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu